

15 januari 2019

RECTIFICATIE

In mijn artikel over de rechtsbijstandverzekeringen van 15 juni 2018 in het NJB, heb ik gesteld dat de verzekeraars niet de bevoegdheid hebben om de maxima vast te stellen van de kosten die zij moeten dragen wanneer een verzekerde zelf een advocaat kiest. Dit is echter niet juist.

Het Europese hof heeft bepaald dat aan de vrije advocaatkeuze een grote betekenis en bescherming moet worden toegekend, evenwel met de uitzondering dat de lidstaten de vrijheid hebben om de maxima van bovengenoemde kosten vast te stellen. Hierbij mogen de maxima niet zo laag zijn dat de vrije keuze "illusoir" wordt. Of te wel dat een verzekerde een te groot risico loopt om zelf (aanzienlijk) aan de kosten te moeten bijdragen en dan vaak van zijn vrije keuzerecht zal afzien.

Het hof heeft niet vermeld wie de maxima mag vaststellen wanneer een lidstaat niet van bovengenoemde vrijheid gebruik maakt. Die vraag wordt echter beheerst door de regeling van artikel 288 WVEU. Daaruit blijkt dat zolang een lidstaat niet van deze vrijheid gebruik maakt, de verzekeraars zelfde maxima mogen vaststellen. Dat hebben de Nederlandse verzekeraars ook gedaan (zij het met allemaal verschillende bedragen). Deze zijn naar mijn oordeel vaak te laag om redelijkerwijze de kosten van een procedure te dekken.

Ik verwijs verder naar de uitspraak van de Raad van Toezicht Verzekeringen uit 2005 (nummer 2005/006). Daarin heeft de Raad bepaald dat het maximum van € 12.500 dat een verzekeraar voor de kosten van de vrije advocaatkeuze had vastgesteld, te laag is voor de meeste zaken waarin rechtshulp nodig is. Na inflatiecorrectie bedraagt de € 12.500 van 2005, in 2018 € 15.000. Vele verzekeraars hebben bij de vaststelling van hun maxima niet naar deze uitspraak gehandeld.